

at der i det Hele taget er Noget tilovers. Ganske vist vil det maaste tidt være Tilfælde i de Forhold, hvor Enken og eventuelt Børnene kunne forisætte Mandens Erhverv, der vil det maaste ikke saa sjældent være Tilfælde, at de, naar Boet kan anslaaes til f. Ex. 5,000 Kroner, maa siges at være særdeles vel situerede. Men hvis vi tænke os de mange Tilfælde, som kan forekomme, navnlig udenfor Landbostanden, hvor Familiens Erhverv ikke kan fortsættes efter Mandens Død, og Boet der anslaaes til 5,000 Kroner, er det i Virkeligheden kun den rene Fattigdom. Det, at der er 5,000 Kroner vil jo ikke sætte dem i Stand til at kunne faae endog det Nødtørstigste til Livet, naar man tænker sig, hvilken Indtægt der kan have ud af et saadant Veløb. Derfor mener jeg, at selv om man sætter dette Veløb, vilde det alligevel ofte komme til at stille sig saaledes, at man tvinger disse Menneſter til at finde sig i at afse et Bidrag til deres Mandes uægte Børn, uagtet de selv i høieste Grad ere trængende i økonomisk Henseende og maaste ligesom leve i Nød. Der forekommer mig derfor at være en Betænkelse derved. Dernæst er der en anden Betænkelse, som jeg synes er endnu større, og det er dette, at Reglen — og i saa Henseende er man konsekvent, det indrømmer jeg — ikke alene gjælder for de Tilfælde, hvor der skiftes ved en Mand's Død, men ogsaa i de Tilfælde f. Ex., hvor Enken sidder i uskiftet Bo efter Manden, hvilket jo er et overmaade hyppigt forekommende Tilfælde. Altsaa, i saadanne Tilfælde, hvor der, ikke bliver foretaget noget Skifte, der kan man ikke saaledes nøiagtig opgjøre, hvor mange Penge, der er i Boet, og i saa Tilfælde skal det paalægges hende efter et Skjøn af Øvrigheden at udrede et Bidrag til Mandens uægte Børns Underhold, et Skjøn af Øvrigheden, der altsaa vil kunne komme til at ramme haardt i mange Tilfælde, hvor hun sidder høist trykket i det. Men hvad der ijer forekommer mig at være høist ubilligt, er, at denne Forpligtelse til at udrede Underholdningsbidrag til Mandens uægte Børn ogsaa vil kunne komme til at paahvile en Enke efter ham, uagtet disse Mandens uægte Børn ere avlede under Ægteskabet, altsaa med andre Ord ere avlede i Hør; hun skal altsaa kunne tvinges til at yde Underhold til Mandens Horebørn, til Børn, avlede i Hør under Ægteskabet med hende; det forekommer mig dog at være temmelig strenge Vilkaar at sætte hende under. Derfor har jeg store Betæneligheder ved denne Bestemmelse, saaledes som den er affattet. Jeg tror, det vil være rigtigt at blive staaende

ved Lovforslaget i dette Punkt; men i hvert Tilfælde tror jeg dog, at nogle af de største Ubilligheder, f. Ex. den, jeg sidst nævnte, kunde søges undgaaede. — Hvad angaar Ændringsforslaget under Nr. 9 kan jeg i det Hele tiltræde det. Jeg tror, at det giver en bedre Redaktion af Paragrafen, end den havde i Forslaget, som det kom herind i Thinget; jeg kan altsaa egentlig kun anse de Ændringer, der i saa Henseende ere foreslaaede, som Forbedringer. Jeg sigter hermed egentlig ikke til Ændringsforslaget; det er jo ikke noget redaktionelt, det er jo en Realitet, der ligger bagved der, nemlig dette Spørgsmaal, nemlig om Mandens Forsørgelseskommune skal blive ved at udrede Alimentationsbidraget ogsaa i det Tilfælde, hvor Manden forlader Landet. Det var naturligvis ikke ganske rigtigt, naar den ærede Taler (B. Holm), som forsvarede Ændringsforslaget, jagde, at naar Manden døde, saa fik de intet Underholdningsbidrag. Naturligvis, naar der Sngenting er, eller naar der kun er Lidt, faar de ikke Noget; men § 3 gaar jo netop ud paa, at i visse Tilfælde, hvor Barnefaderen er død, gaabes der Børnet en Udgang til at faae Underholdningsbidrag alligevel. Lovforslaget vil netop gjøre den Forandring i de bestaaende Tingenes Tilstand, at Barnefaderens Død ikke altid medfører, at Underholdningsbidraget holder op. Men Spørgsmaalet har ogsaa, om jeg maa udtrykke mig saaledes, en interkommunal Karakter. Det vil vel i Reglen blive Spørgsmaalet her, om det skal være den ene eller den anden Kommune, der skal bære Byrden. Hvis Mandens Forsørgelseskommune ikke skal vedblive at udrede Underholdningsbidraget, efter at han er udbandret, saa vil det vel i Reglen blive Fruentimmerets Forsørgelseskommune, som kommer til at tage en saa meget desto større Byrde, i alle Tilfælde nemlig, hvor hun, fordi hun ikke faar Noget fra Manden eller hans Forsørgelseskommune, bliver nødt til at henvende sig om Hjælp til Fattigvæsenet. Det forekommer mig dog, at det er en noget for vidtgaaende Forpligtelse at paalægge Barnefaderens Forsørgelseskommune, at den skal vedblive at udrede Bidraget, ogsaa efter at han er udbandret. Det forekommer mig, at det er at gaa Noget for vidt at paalægge den Bidrag i disse Tilfælde, hvor den ikke har nogen Regres. Naar han er i Landet, har den Regres til ham, og kan anvende Tvangsmidler imod ham for at faae sit udlaagne Forsørgelsesbidrag refunderet. Denne Udſigt til Regres tabes, naar han forlader Landet. Jeg vil forresten bemærke, at det egentlig ikke vil have nogen væsentlig Indflydelse paa min Stilling til Loven, om dette Ændringsforslag